

Ljerka Car Matutinović, prof., književnica, Zagreb

NEPOZNATI NAZOR

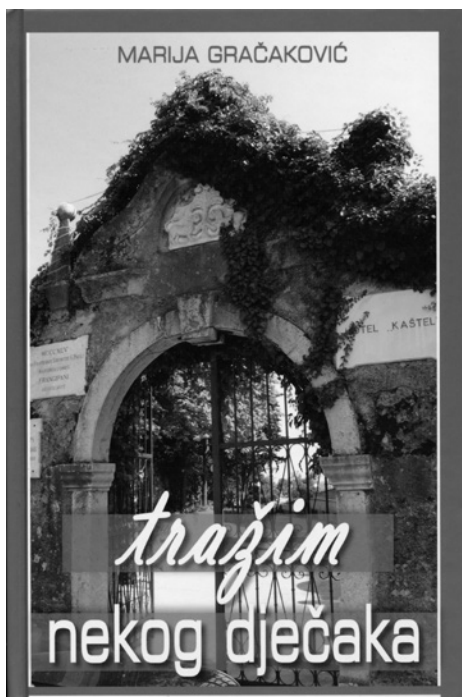
Prikaz knjige:

Marija Gračaković, TRAŽIM NEKOG DJEČAKA,
Vladimir Nazor među Crikveničanima,
Crikvenica, 2010.

Već samim simboličkim naslovom *Tražim nekog dječaka*, prof. Marija Gračaković inaugurira imaginativno promišljanje o nedovoljno istraženom Nazorovu boravku u Crikvenici od 1920. do 1931. godine. Odana književnoj riječi koju je godinama uspješno promicala u Srednjoj školi dr. Antuna Barca u Crikvenici, vjerno je osmislila svoju akribijsku temeljitost i brižljivost s osebnim Nazorovim senzibilitetom. Tako je nastala knjiga pitkog proznog iskaza u ravnovesju s relevantnim biografskim elementima u kojima se stvarnost isprepliće s imaginativnošću.

Autorica je u svoju knjigu ukomponirala 7 poglavlja koja rječito, ali ne bez literarnog šarma, govore o jednom proteklom, crikveničkom razdoblju, u kojem dominira Vladimir

Nazor, pjesnik i čovjek. To treće poglavlje bogato je podacima iz pjesnikova građanskog života koji počesto nije bio u dosluhu s njegovom pjesničkom au-

rom kojoj je on bio predan bez ostatka, napisavši u tom crikveničkom *itinerariju* svoje najljepše priče (*Voda, Šarko, Paun...*).

Doista, ta pjesnikova crikvenička *postaja* u kojoj je prebivao jedanaest godina involvira, sadrži u sebi svu puninu jednoga angažiranog i skrbnog života za koji ne bismo mogli tvrditi da je bio sretan. Njegova privrženost poslu koji je obavljao (profesor i ravnatelj), njegova duboka povezanost s obitelji za koju se istinski brinuo, njegova žudnja da se sam preda ljubavi i vlastitom obiteljskom nukleusu, što je ostalo neostvareno, pokazuju jedno osamljeno i neshvaćeno biće kojemu je nepravilno nametnuta aureola *samoživog čudaka*.

Naprotiv, u svemu što je radio (obnova *Kaštela* - kloštra, pomaganje crikveničkom kiparu Zvonku Caru, razumijevanje za čakavske pjesmotvore mladog Drage Gervaisa, dobročiniteljska ljubav prema domskoj djeci) ogleda se nedvojbeni entuzijast koji je znao održati svoj ekvilibrio, ne pokazujući svijetu svoje unutrašnje dileme i suprotnosti koje su ga razdirale.

Upravo u tim segmentima, autorica knjige *Tražim nekog dječaka* pokazala je plodonosnu sinatriju u kojoj uvjerljivo žive Nazorova autobiografska sjećanja za boravka u Crikvenici te nedjeljiva povezanost crikveničkog mora s morem njegova bračkog zavičaja. Taj osjetljivi dječak, *bell putto*, kako ga nazvaše u splitskom domicilu, ostao je i u poodmaklim godinama dječak svijetlih i radosnih očiju. Njegova dječaka duša prihvatila je obveze i dužnosti koje mu je nametnuo život, ali mu se nije pokorila hraneći se imaginativnom snagom pjesničke riječi. Pjesnik u njemu i predanost radu i idealima, pomogli su mu da ne sustane.

I knjiga *Tražim nekog dječaka*, autorice Marije Gračaković, govori o tome, otkrivajući nezaobilazan i značajan period iz Nazorove Crikvenice u godinama od 1920. do 1931., koje su njezinim marom i izuzetnom predanošću otete zaboravu.

U Zagrebu, na prvi dan hladnoga i kišovitoga proljeća, 2010.